

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: S. S., narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2023 č. j. OAM-1025/ZA-ZA11-K12-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že v domovském státě nemá žádné funkční zázemí, neboť jeho kompletní rodina pobývá na území České republiky, kde mají legalizovaný pobyt. Tvrdil, že návrat do vlasti by představoval perspektivu jistého bezdomovectví. Měl za to, že v domovském státě je nezaměstnatelný, přičemž jeho dospělost a s tím spojená nezávislost je

toliko formálního rázu, neboť fakticky se o sebe nedokáže samostatně postarat, bude-li žít v Moldavsku. Domníval se, že správní orgán nezjistil skutkový stav věci a místo citlivého zohlednění životní situace odkázal na zletilost bez toho, aby se fakticky zabýval skutečnostmi ovlivňujícími možné použití ust. § 14 zákona o azyl. Napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť dle jeho názoru neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu, či zákona o azylu. V podrobnostech odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a správní spis. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Správní spis obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 11. 2022, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 23. 11. 2022, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 122984/2022-LPTP ze dne 2. 9. 2022, informace Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 1. 7. 2022, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-1025/ZA-ZA11-K12-2022 ze dne 20. 1. 2023.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 20. 11. 2022 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl dne 23. 11. 2022, že je moldavské národnosti a státní příslušnosti a vyznává pravoslavné křesťanství. Potvrdil, že je bez politického přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani politické skupiny a politicky se neangažoval. Je svobodný a děti nemá. Jako město posledního pobytu označil město x. Z Moldavska vycestoval na základě cestovního dokladu přes Rumunsko a na území České republiky vstoupil dne 2. 2. 2022. O mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal. Jako důvod své žádosti uvedl, že celá jeho rodina je v České republice.
8. Při pohovoru dne 23. 11. 2022 sdělil, že Moldavsko opustil na začátku února roku 2022, protože jeho rodina žije v České republice, konkrétně rodiče a dva bratři. V Moldavsku zůstala pouze babička žalobce. Rodina žalobce vycestovala do České republiky před 6 lety, žalobce přicestoval společně s rodinou, ale následně se vrátil do Moldavska. Do České republiky pravidelně cestoval vždy na 3 měsíce. Při procházce v Praze ho kontrolovala policie, a protože byl na území 5 měsíců nelegálně, tak dostal správní vyhoštění. V případě návratu do vlasti se obává toho, že tam nemá práci. Žádné další problémy ve vlasti neuvedl.
9. Žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím č. j. OAM-1025/ZA-ZA11-K12-2022 ze dne 20. 1. 2023 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b)*

má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

12. Podle ust. § 14 zákona o azylu, *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
13. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
14. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
15. Městský soud má za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce. Soud je přesvědčen o tom, že žalovaný postupoval v souladu se všemi ustanoveními správního řádu.
16. Podle zdejšího soudu z okolností případu plyne, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany účelově, veden především snahou o legalizaci svého pobytu v České republice. Soud především upozorňuje na to, že žalobce tuto žádost podal až v situaci, kdy neměl pobytové oprávnění a byl přímo ohrožen správním vyhoštěním. Dále v této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, ve kterém kasační soud uvedl: „*Důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43, vyslovil, že „[i]nstitut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 – 48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 – 53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69.“ Přestože žalovaný vyhodnotil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, tak se zcela v duchu judikatury Nejvyššího správního soudu zabýval i dalšími důvody, pro které by případně mohlo žalobci v zemi jeho původu hrozit nebezpečí.*

17. Žalobce namítal, že nebylo dostatečně hodnoceno, zda nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
18. Žalovaný se na str. 5 napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že je dospělou, zdravou a plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. Správně pak poukázal na to, že dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku č. j. 3 Azs 12/2023 ze dne 15. 10. 2023 či č. j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2021 nelze existenci rodinných vazeb považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. S ohledem na uvedené žalovaný konstatoval, že neshledal, že by v případě žalobce byly dány skutečnosti, pro které by bylo namístě udělit humanitární azyl podle ust. § 14 zákona o azylu. V případě žalobce tak nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. V Moldavsku stále žije babička žalobce, která mu může poskytnout alespoň dočasnou podporu ve formě ubytování, žalobci tudíž nehrozí bezdomovectví, jak uvádí v žalobě. Navíc je zřejmé, že v době před podáním žádosti cca po dobu 6 let žil v Moldavsku, i když jeho rodiče a bratři již žili v České republice, a byl schopen si ubytování zajistit.
19. Z azylového příběhu žalobce je zřejmé, že se do země původu nechce vrátit zejména z ekonomických důvodů. Ekonomické potíže v zemi původu však nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Městský soud v Praze odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v usnesení ze dne 27. 5. 2020 č. j. 2 Azs 8/2019-35 konstatoval: „Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nemohou být ekonomické důvody. Institut azylu tedy nemůže být nástrojem k řešení nepříznivé ekonomické situace žadatele či jeho rodiny. (viz např. rozsudky ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, či ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65).“ Soud podotýká, že špatná ekonomická situace v zemi původu žadatele o

mezinárodní ochranu dopadá stejně na všechny občany a není důvodem pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Žalobce je v produktivním věku a bez zjevné limitace v přístupu k zaměstnání bude tedy ve shodné situaci jako kterýkoliv občan Moldavska.

20. Městský soud v Praze považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
21. Pokud jde o námitku žalobce, že informace použité žalovaným nejsou dostatečné a nereflktují situaci žalobce, tak tuto Městský soud v Praze nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobci umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ním pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci v Moldavsku. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 20. 11. 2022 a ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobce, např. informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 122984/2022-LPTP ze dne 2. 9. 2022 (tedy z doby cca 2,5 měsíce před podáním žádosti) a informace Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 1. 7. 2022. Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a jsou přílehlavé pro situaci žalobce. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.*“ Ve správním řízení, ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci v Moldavsku, navíc žalobce neměl potíže při svém předchozím pobytu v Moldavsku mimo území Podněstří.
22. Dle Městského soudu v Praze se žalovaný dostatečným způsobem a zcela v duchu zákona o azylu vypořádal s argumenty, které předestřel žalobce během správního řízení. Také s výpovědí žalobce se žalovaný vypořádal a správně aplikoval informace obsažené ve zprávách, které pro dané správní řízení obstaral, kdy je porovnal s tvrzeními žalobce a na základě podrobných úvah vydal žalobou napadené rozhodnutí.
23. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života v zemi původu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. Zjišťovány byly jak skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, tak okolnosti hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Dále zdejší soud konstatuje, že v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení, ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu). Žalovaný rovněž dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z

forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu) a proč jím přijaté řešení je v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.

24. Městský soud v Praze uvádí, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. prosinec 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně